

EKSKURZIJA V INNSBRUCK

Pri pouku nemščine nam je učiteljica povedala, da se lahko prijavimo na dvodnevno ekskurzijo v Innsbruck. Takoj sem se prijavila in dobila vse potrebne informacije za ekskurzijo. Dan odhoda je bil v soboto, 15. 4. 2023, v zgodnih urah izpred Osnovne šole Škofljica. Ko smo pobrali še učence Podružnične šole Lavrica, smo se z veseljem podali na dolgo pot.

Jutranji čas na avtobusu smo po uvodnih napotkih lahko porabilizase. Lahko smo se pogovarjali in družili. Ko se je zdanilo, smo kot v šoli imeli nekaj predavanja, nato je sledil čas za pogovor. Še pred prvim postankom smo se na avtobusu dobro naspali ali se zelo dobro spoznali s svojim sopotnikom.

Prvi postanek je bil *Haus Steht Kopf* (na glavo obrnjena hiša). Tukaj so nam nad glavo viseli stoli, hladilnik, omare, straniščna školjka in celo avto. Ta hiša je bila kar velik izziv, saj ni le obrnjena na glavo, ampak ima tudi malo naklona. Tisti, ki imajo težave z ravnotežjem, se jim je ves čas vrtelo. Ostali so le občasno začutili vrtoglavico. Po ogledu in fotografiranju po različnih sobah smo pred hišo pojedli malico, sedli na avtobus in se z izkušnjo več odpravili raziskovat Avstrijo.

Komaj so se naši možgani malo umirili in navadili, da so v normalnem svetu, kjer ni vse obrnjeno na glavo, smo že prispeli na naslednjo postojanko. Pogled se nam je ustavil na eni od največjih in najznamenitejših skakalnic - *Bergisel*. Kupili smo karte in se z vzpenjačo odpeljali do odskočne mize. Do vrha skakalnice, kjer je restavracija in razgledna ploščad, smo se povzpeli z dvigalom. Z razgledne točke je bil odličen razgled na celotno mesto ter v ozadju na modre gore z belimi vrhovi. Pot navzdol je bila težja, a smo se nanjo odpravili z nasmeškom na obrazu. Najprej smo več kot šest nadstropji prehodili v stavbi po stopnicah, potem smo malo počakali, da smo se vsi zbrali in se odpravili naprej. »Kdor se je gor odpravil z vzpenjačo, gre dol peš,« so nam rekli, zato smo šli dol po stopnicah. Hitro smo se še fotografirali za dokaz, da smo bili res na skakalnici.

Po kratkem sprehodu do avtobusa smo se odpeljali v središče mesta Innsbruck. Sprehodili smo se po ulicah, si ogledovali zgradbe in se ustavili v parku pred katedralo, ki je bila zgrajena v baroku. To baročno mojstrovino smo si ogledali tudi od znotraj. Pot nas je vodila dalje in spoznali smo zgodbo o zlati strešici, ulico Marije Terezije in se slikali ob mestnem stolpu. Ko smo spoznali kar nekaj skritih kotičkov mesta, smo imeli nekaj prostega časa.

Sprehajali smo se po mestu, kupovali spominke, se pogovarjali, jedli in opazili zgradbe in ljudi. Po zabavnem delu smo se zbrali in se kar peš odpravili do *Audioversuma* (muzeja zvoka). Na prvi pogled je zgledal malo manj zanimiv kot ostale stvari, ki smo si jih ogledali, a vseeno smo zelo uživali. Najprej so nam pokazali pot sluha oz. povedali, kako sploh slišimo. Sprehodili smo se po stopnicah, ki so predvajale povsem vsakdanje zvoke Innsbrucka. Izvedeli smo, da je preglasno poslušanje glasbe po slušalkah lahko zelo slabo za naš sluh. S pomočjo VR očal smo se spustili po vlakcu smrti in preverili, koliko sploh slišimo in koliko slišijo tisti, ki imajo okvaro sluha. Na koncu smo se lahko kričali v komori, ki meri jakost našega glasu. Za zaključek smo si še sami ogledali muzej, si poljubno izbrali svoje točke ogleda in se družili v prostoru z različnimi izzivi. Lahko smo npr. izmerili tudi svojo občutljivost na razne dogodke po svetu.

Po poslušanju vseh zvokov smo se utrujeni vrnil na avtobus in se odpeljali do našega hotela. Zaradi ozke ceste do hotela, ki je 12 m avtobus žal kljub vsej dobri volji voznika res ni zmozel,

smo morali sicer konec poti prepešačiti, ampak tudi to ni bil težak izziv, saj smo vedno imeli čas in teme za pogovor.

Ko smo vstopili v hotel, smo se razdelili po sobah in imeli nekaj minut, da smo si pogledali sobe, si umili roke in kot največji najstniki uredili omrežje za wifi, saj brez tega ne gre. Po vsem tem smo se zbrali v jedilnici. Prijazno osebje nas je postreglo in začeli smo jesti. Na koncu smo se lahko posladkali še z sladico. Ker je naša učenka Marija ravno ta dan imela rojstni dan, smo ji seveda zapeli in čestitali.

Po večerji smo odšli po sobah in imeli veliko časa za druženje. Vsi se strinjamo, da je to eden najboljših delov katerekoli ekskurzije in tako je tudi bilo. Šalili smo se in jedli sladkarije, ki smo jih prinesli s seboj. Ko je na vrata nekdo potrkal, smo takoj vedeli, da je to gospod ravnatelj ali učiteljici. Takrat ni bilo več toliko smejanja, saj smo se lotili resnejših tem. Ob ravnateljevi pomoči smo namreč na zanimiv način ponovili snov mnogih predmetov. Obenem nam je g. ravnatelj razkril različne metode učenja, ki so nam lahko v pomoč. Seveda nam je povedal tudi marsikaj smešnega, da smo se skupaj nasmejali. Čas se je iztekal in počasi smo morali oditi v svoje sobe. Po zelo zabavnem, a utrujajočem dnevu smo se ulegli v posteljo ter zaspali z mislimi na naslednji dan.

Napočil je čas, ko je zvonila budilka. Bila je nedelja, 16. 4. 2023. Vstali smo in se oblekli ter odšli do jedilnice. Tam smo si sami postregli z zajtrkom in ga pojedli. Ko je bila ura 8.00, smo bili vsi pripravljeni, da se razburljiv dan začne.

Kar nekaj časa smo imeli za pogovor, ko nas je vodnica obvestila, da se bližamo cilju. Prispeli smo v središče Innsbrucka, se malo sprehodili in že smo bili na spodnji postaji zobate železnice. Z vzpenjačo smo se povzpeli do **Hungerburga**.

Pot je bila zelo zanimiva in polna presenečenj. Ko smo se povzpeli do vrha, smo prehodili par stopnic in že smo imeli razgled nad mestom. Tako da smo si mesto ogledali z vseh strani, pa čeprav je bilo nekaj megle.

Naša naslednja postaja je bil muzej **Swarovski Kristallwelten**, kjer smo lahko občudovali svet kristalov. Ogledovali smo si najzanimivejše oblike kristalov, videli, kaj vse se lahko okraši s kristali npr. čevlji, obleke ... Ena izmed ugotovitev je bila tudi ta, da so slike z fotoaparatom veliko lepše, kot pa je svet s kristali videti s prostim očesom. Pa čeprav je bilo komaj kaj svetlobe v tisti sobi in je svetloba samo odsevala. Bilo je veliko veliko različnih prostorov, kjer smo lahko naredili dobre fotografije. Ob koncu ogleda smo se ustavili v trgovini, a cene vsekakor niso bile primerne za nas.

Pot nas je zanesla v vrt z doživljajskim stolpom. Ta stolp je bil bolj zabaven, kot je bil videti na začetku. Vsak je našel nekaj zase. Bili so različni trampolini, plezalna stena in tudi veliko kotičkov, primernih za skrivanje. Ker pa je bilo to tako zabavno, nam je hitro zmanjkalo energije, zato smo se odpravili na svež zrak po parku. Iskali smo pot iz labirinta, se peljali in raziskovali pot z vlakcem ter se gugali na gugalnicah. Spremljala sta nas pogovor in dobra volja. Poleg tega so v parku nastale tudi dobre fotografije in spletla so se tudi marsikatera nova prijateljstva.

Po prijetnem druženju smo se z avtobusom odpeljali še v turistično središče **Zell am See**. Prva postojanka je bil sicer McDonald v katerem smo si privoščili dobro kosilo, nato smo se sprehodili skozi mesto. Ustavili smo se pri jezeru, kjer smo si ogledali **Hundertwasserbrunnen**

(vodnjak znamenitega arhitekta Hundertwasserja). Slišali smo, da znameniti vodnjak predstavlja devet dežel Avstrije in po njem kroži voda iz jezera.

Po vseh doživetjih smo se polni vtisov in lepih spominov začeli vračati proti Sloveniji. Seveda je bila pot polna pogovorov, dobre glasbe in super zabave. Veliko smo se šalili, nekaj je bilo tudi učenja, saj nam je vodnica razložila še par stvari o stvareh, ki smo si jih ogledali na ekskurziji. Vožnja je hitro minevala, vrtela se je glasba, izrečenih je bilo še nekaj zahval in že smo bili v Ljubljani. Z zadnjimi močmi smo poklicali starše za prevoz domov, si povedali še nekaj šal, se še enkrat nasmejali najbolj smešnemu trenutku v teh dveh dneh in že smo bili na Lavrici, kjer je iz avtobusa izstopila večina prijateljev, ki so bili z nami na izletu. Ostali smo se poslovili na Škofljici pred športno dvorano, kjer so nas z nasmehom na obrazu pričakali starši.

Domov smo prišli še z eno bogato izkušnjo več, ki nam jo je dala Osnovna šola Škofljica, z veliko fotografijami, ki jih je naredil naš ravnatelj, z novimi prijatelji in spominki, ki smo jih kupili za domače.

Innsbruck mi bo ostal v spominu za vse večne čase, kljub malo slabšemu vremenu. Največja zahvala gre učiteljici nemščine in pomočnici ravnatelja, ge. Mojci Strgar, ki je izlet organizirala, ter vodnici iz agencije Desetnica za prijetno vodenje. Pa ne pozabimo na vse, ki ste se izleta udeležili, saj ste bili najboljša družba. Posebna zahvala pa velja našemu ravnatelju, g. Romanu Brunšku, ki podpira takšne ekskurzije in nas je spremljal z najboljšimi šalami in nasveti.

Ana Golob, 9. a